

Малко туй ме въсхищава:
Никой пжтъ не шж желà
Въ броятъ имъ да се приставж,
Сѣнка да съмъ ме е страхъ,
Тя по-нищо е отъ прахъ
И тѣлата по сж харни.
Въ рая съ тѣхъ сме благодарни.

Умно струва Мохамедъ
Съсъ фантазия крилата,
Дѣто казва, че съ тѣлата
Ще да влѣзнемъ въ она святъ.
Тамо хурии безъ четъ,
Хубавици и сладчайши,
Праведнитѣ веселятъ;
Тамо млади фатми, айши,
Съ нектаръ вѣчно ги пожтъ
И съсъ радости безкрайчи. . .
Но вѣвъ тѣзъ мѣста омайни
Липца туй, що на страстьта
Благородна прѣлестъ дава
И въ сърдца ни сладостьта
До блаженство приближава:
Липца само: любовьта!

Да допълнж тая нужда
Либето щж водж тамъ,
И на тая вѣра чужда
Рай най-чуденъ шж създамъ.

Ала за коя причина
Щж да ходж тжй далечъ?
Тозъ рай чуденъ днесъ при Рина
Въ тоя свѣтъ го има вечъ.